

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ВДОСКОНАЛЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ В СФЕРІ ПРЕВЕНЦІЇ ПІА ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ

свій розсуд визначати мету ведення Реєстру і, відповідно, будувати на основі цього свої подальші висновки.

Згідно ч. 2 ст. 32 Конституції України не допускається збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини.

Але мета обробки персональних даних, згідно Закону № 2297-VI має міститися у законах, підзаконних актах (і т. ін. по тексту статті 6) і відповідати законодавству про захист персональних даних[2].

Визначена у Законі України «Про Єдиний державний демографічний реєстр» [3] мета ведення Реєстру суперечить як законодавству України про захист персональних даних, так і ст. 8 Європейської Конвенції з прав людини та практиці Європейського Суду з прав людини.

Список використаних джерел:

1. Доповідь Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини за 2013 рік // [Електронний ресурс]. – Режим доступу :<http://www.ombudsman.gov.ua>
2. Закон України від 01.06.2010 р. № 2297-VI «Про захист персональних даних» // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.rada.gov.ua>
3. Закон України від 20.11.2012 р. № 5492-VI «Про Єдиний державний демографічний реєстр та документи, що підтверджують громадянство України, посвідчують особу чи її спеціальний статус» // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.rada.gov.ua>

Ящук М.А., курсант 2-го курсу ННІ № 3 НАВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук
доцент кафедри публічного управління та
адміністрування НАВС, **Волох О.К.**

ПРАВО НА ПРИВАТНІСТЬ

Згідно Закону України «Про інформацію» до конфіденційної інформації про фізичну особу належать, зокрема, дані про її національність, освіту, сімейний стан, релігійні переконання, стан здоров'я, а також адреса, дата і місце народження (ч. 2 ст. 11) [1]. Конституційний Суд України в абзаці першому пункту 1 резолютивної частини Рішення від 30 жовтня 1997 року № 5-зп відніс до конфіденційної інформації про фізичну особу, крім вказаної, ще й відомості про її майновий стан та інші персональні дані.

Таким чином, Конституційний Суд України вважає, що перелік даних про особу, які визнаються як конфіденційна інформація, не є вичерпним (абзаци 5 і 6 пункту 3.2 мотивувальної частини рішення КСУ від 20.01.2012 р. № 2-рп/2012).

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ВДОСКОНАЛЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ В СФЕРІ ПРЕВЕНЦІЇ ПІА ЗАПОБИГАННЯ КОРУПЦІЇ

За Цивільним кодексом України зміст права на недоторканність особистого і сімейного життя як одного з видів особистого немайнового права полягає в тому, що фізична особа вільно, на власний розсуд визначає свою поведінку у сфері свого приватного життя і можливість ознайомлення з ним інших осіб та має право на збереження у таємниці обставин свого особистого життя (статті 270, 271, 301). Фізична особа не може відмовитися від особистих немайнових прав, а також не може бути позбавлена цих прав (частина третя статті 269 Цивільного кодексу України)[2].

Особистим життям фізичної особи є її поведінка у сфері особистісних, сімейних, побутових, інтимних, товариських, професійних, ділових та інших стосунків поза межами суспільної діяльності, яка здійснюється, зокрема, під час виконання особою функцій держави або органів місцевого самоврядування.

Сімейне життя – це особисті майнові та немайнові відносини між подружжям, іншими членами сім'ї, яке здійснюється на засадах, визначених у Сімейному кодексі України: кожна особа має право на повагу до свого сімейного життя (частина четверта статті 4); ніхто не може зазнавати втручання в його сімейне життя, крім випадків, встановлених Конституцією України (частина п'ята статті 5); регулювання сімейних відносин здійснюється з урахуванням права на таємницю особистого життя їх учасників, їхнього права на особисту свободу та недопустимості свавільного втручання у сімейне життя (частина четверта статті 7) та інше.

Конституційний Суд України виходить з того, що неможливо визначити абсолютно всі види поведінки фізичної особи у сферах особистого та сімейного життя, оскільки особисті та сімейні права є частиною природних прав людини, які не є вичерпними і реалізуються в різноманітних і динамічних відносинах майнового та немайнового характеру, стосунках, явищах, подіях тощо. Право на приватне та сімейне життя є засадничою цінністю, необхідною для повного розквіту людини в демократичному суспільстві, та розглядається як право фізичної особи на автономне буття незалежно від держави, органів місцевого самоврядування, юридичних і фізичних осіб (п. 3.1 мотивувальної частини рішення Конституційного Суду України від 20.01.2012 р. № 2-рп/2012).

Відповідно до пункту 1 резолютивної частини рішення Конституційного Суду України від 20.01.2012 р. № 2-рп/2012 збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди державою, органами місцевого самоврядування, юридичними або фізичними особами є втручанням в її особисте та сімейне життя. Таке втручання допускається винятково у випадках, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини.

Список використаних джерел:

1. Закон України від 02.10.1992 р. № 2657-ХІІ «Про інформацію» // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, N 48, ст.650.

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ВДОСКОНАЛЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ В СФЕРІ ПРЕВЕНЦІЇ ПІА ЗАПОБИГАННЯ КОРУПЦІЇ

2. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 р. № 435-IV // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, №№ 40-44, ст.356.

Пендюра М.М.

доцент кафедри теорії держави та права
Національної академії внутрішніх
справ, кандидат юридичних наук,
доцент

НАЦІОНАЛЬНІ ДУХОВНІ ЦІННОСТІ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

Духовні цінності суспільства, що становлять фундамент первинних каменів суспільного буття, є найвищим рівнем регуляції соціальних процесів, що формують усталену систему суспільних відносин і зміцнюють соціум. На думку вітчизняних вчених, з поглядами яких треба погодитись, однією з причин виникнення реальної загрози самознищення суспільства є втрата людством універсальної ціннісної системи, що спирається на вищі духовні та моральні абсолюти [1, 2]. Як вважають учені, одним із шляхів виходу людства з глобальної кризи є передусім створення ґрунтовних духовних засад, які забезпечували б усталеність і безпеку суспільного розвитку, переорієнтацію свідомості з утилітарних, споживацьких на вищі ціннісні засади, актуалізацію моральних імперативів і повернення до духовних витоків. Різні аспекти цієї проблеми відображено в монографічних дослідженнях і статтях вітчизняних та зарубіжних авторів, зокрема: Г. Горака, С. Кримського, С. Пирожкова, С. Сьоміна, Л. Шершньова, О. Українчука та ін.

Актуальність даної теми зумовлена нагальною соціальною потребою в науковому обґрунтуванні та практичному впровадженню духовних ціннісних основ як соціокультурної передумови безпеки молодого українського суспільства в умовах світової кардинальної зміни ціннісних орієнтацій та загострення на цьому підґрунті регіональних і глобальних небезпек. Про наявність проблеми і соціальну потребу в її розв'язанні свідчить суперечність між важливістю ролі духовних цінностей, яку вони відіграють у безпеці суспільства, і реальним критичним станом духовності українського суспільства.

Дослідження духовних засад суспільства передбачає з'ясування ролі духовного чинника в історичному процесі. В історії суспільства відомо багато прикладів, коли духовний чинник відігравав визначальну роль у долі цілих націй. Мислителі наголошують, що конфуціанська мораль сприяла стабільному існуванню та розвитку Китайської цивілізації. Загальновідомим є історичний факт про те, що імперію Арабського халіфату було створено на ціннісних засадах ісламу [3]. Багато написано про вплив християнських духовних основ на політичний, соціальний і культурний розвиток Київської Русі, на зростання її зовнішньополітичного авторитету серед цивілізованих держав світу.